

Паниум — рақами нуздаҳ

Бузургон: Антиохус, Константин ва Президенти Охирин

Jeff Pippenger

2026-03-01

Калиди дуруст чудо кардани оятҳои даҳ то шонздаҳи Дониёл ёздаҳ дар он татбиқҳои асосии нубуввати ёфта мешавад, ки беш аз сӣ сол пеш, дар соли 1996, ҳангоми наشري маҷаллаи «Замони Поён» ба кор бурда шуданд. Сӣ сол баъд, Худованд ошкор сохт, ки бояд паёми дигари нубуввати расмӣ дода шавад, ҳамоно тавре ки паёми миллерӣ дар соли 1831 расмӣ дода шуда буд. Дар таърихи омегаи ин сӣ сол, паёме, ки бояд расмӣ дода шавад, ҳамоно ислоҳи паёми пешини Исломо, чунон ки аз ҷониби Ҷосайя Литч намоёндагӣ мешавад, ва инчунин паёми ислоҳшудаи «дари баста», чунон ки аз ҷониби Самуэл Сноу намоёндагӣ мешавад, тасвир мегардад, ки ин рамзи масали даҳ бокира аст. Паёме дар бораи Исломо, ҳамроҳ бо ҳушдор дар бораи баста шудани тадриҷии дарҳои муҳлати имтиҳон, дар ҳоле ки Масеҳ кори довари Худро ба анҷом мерасонад, эълон хоҳад шуд. Ин паём дучониба аст ва ҳам хатти дохилӣ ва ҳам хатти хориҷӣ дорад, ки онҳо, дар навбати худ, ду қадами аввали раванди сеқадамаи озмоишро намоёндагӣ мекунад, ки ҳамеша ҳангоми кушода шудани як нубувват ба вуқӯ меояд, чунон ки дар ваҳии Исои Масеҳ дар 31 декабри соли 2023 буд.

Маҷаллаи «Замони интиҳо» шарҳи асосии ояндаи Амрико, чунон ки дар шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ ифода ёфтааст, дар бар мегирад; ин оятҳо дар соли 1989, дар замони интиҳо, муҳркушоӣ гардиданд. Ин маҷалла сӣ сол боз дар сабти оммавӣ қарор дорад, вале ҳеҷ кас надид, ки яке аз мавзӯҳои асосии маҷалла муборизаи мазҳабӣ миёни коммунизм ва калисоҳо таҳти таъсири католикият буд, махсусан дар Украина. Он набарди мазҳабӣ аз давраи соли 1989 матни заминаи заволи мазҳабии Путинро мефаҳмонад, ки ба воситаи Птоломей ва Уззиё, дар исёне ки ҳар дуи онҳо дар маъбади Ерусалим зоҳир карданд, намоёндагӣ шудааст. Маъбади Ерусалим маъбади Уззиё буд, на маъбади Птоломей. Ҳам Путин ва ҳам Зеленский як маъбадро ба ду тарзи гуногун палид месозанд: яке ҳамоно мисрӣ ва дигаре ҳамоно яҳудӣ.

Калисо, ки соли 1989 бар зидди подшоҳи ҷануб мубориза мебард, Калисои католикӣ буд. Ва чаро не? Беҳудои Фаронса соли 1798 ба подшоҳи шимол захми марговар расонд; пас чаро папагӣ барои таъкиби тӯлонӣ ва фарсияндаи беҳудой бар зидди Калисои католикӣ, махсусан дар Украина, ҷавобан интиқом намегирифт? Муҳимтар аз ин он аст, ки ин шаҳодати равшан дар бораи Украина аз як наشري соли 1996 омадааст, ки муаррихони дунявиро дар бораи таърихи соли 1989 иқтибос мекард. Акнун, ки Худованд таърихи пинҳони ояти ҷиҳилро мекушояд, Ё ба муборизаи байни ду калисои ортодоксӣ ишора кардааст, то заминаи нубуввати ва таърихи ҷанги Рафия ва паёмадҳои онро фароҳам оварад, ва Ё аллакай фаҳмишҳои заруриро дар маҷаллаи The Time of the End, ки сӣ сол пеш нашр шуда буд, дар бар гирифта буд.

Сукути Наполеон ба сукути тадричи Ленин, Сталин ва низоми Иттиҳоди Шӯравӣ мувофиқат мекунад. Вақте ки подшоҳии ҷанубии нубувватӣ пойтахти худро ба Русия кӯчонд, дар соли 1917 ду инқилоби бузург ба вуқӯъ пайваست. Аввалин он чизест, ки Инқилоби Рус номида мешавад, вақте ки подшоҳ сарнагун карда шуд; сипас, дар ҳамон сол, Инқилоби болшевикӣ пас аз он омад, ки ба ҷанги шаҳрвандии солҳои 1917 то 1922 оварда расонд. Дар соли 1922 Иттиҳоди Шӯравӣ таъсис дода шуд.

Ибтидои Русия ҳамчун подшоҳии ҷанубии рӯҳонӣ инқилоби дузинагиро ифода мекард, ки ба ҷанги шаҳрвандӣ ва сипас ба ташаккули конфедератсияи кишварҳо оварда расонд. Фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ низ дар ду қадам сурат гирифт: он бо фурӯ рехтани девори Берлин 9 ноябри соли 1989 оғоз ёфт, ки баъдан ба барҳам хӯрдани Иттиҳоди Шӯравӣ 31 декабри соли 1991 анҷомид. Ҳамчун охири ҳокими Русия, подшоҳии ҷануб, Владимир Путин ба воситаи нахустин ҳокими рус — Владимир Ленин — намунагӣ нишон дода шуда буд.

Владимир маънои «роҳбари бузург»-ро дорад ва Путин маънои «роҳ»-ро дорад. Ленин маънои «дарёи бузург»-ро дорад, аммо Владимир Ленин номи Ленинро интиҳоб кард, то номи ҳақиқии худро, ки Владимир Илич Улянов буд, пинҳон кунад. Илич маънои «писари Илёс»-ро дорад, ва Улянов маънои «писари ҷавони Илёс»-ро дорад.

Пешвои бузурги рус дар он роҳ, дар таърихе ки бо ҷанги Рафия дар соли 217 то милод ифода шудааст, ба воситаи нахустин пешвои Русия намунавор нишон дода шуд, ки ҳамчун Владимир Ленин пешвои бузурги дарёи азим буд, вале номи худро пинҳон кард. Ном рамзи хислат аст, ва он ки Владимир ду номи худро пинҳон сохт, хислатеро ифода мекунад, ки дарёи бузурги андешаи сиёсиро бар хислате, ки бо Илёс муаррифӣ мешавад ва маънояш «Худо Яхӯва аст», баргузид. Решаи атеизм инкори Худост, ва атеизм хусусияти асосии подшоҳии ҷануб мебошад. Номи дувум ва саввуми додаи Ленин Илёс ва писари ӯро таъкид мекунанд, ва анҷоми Русия ҳамчун подшоҳии ҷануб бо Птолемей IV ифода мешавад, ки дар ҷанги Рафия ғолиб шуд, аммо вақте ки Антиохус дар соли 200 то милод дар ҷанги Паниум бозгашт, он гоҳ писари панҷсолаи Птолемей ҳукмрон буд. Ду номи аслии Ленин Илёс ва писари ӯро муайян мекунанд ва бо Птолемей ва писари ӯ мувофиқат менамоянд. Илёс ва паём ба фарзандони ӯ дар айёми охир рӯй медиҳад, андаке пеш аз «рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд»; ки ҷангҳои Рафия ва Паниум низ дар ҳамон ҷо ҷойгир шудаанд.

Инак, Ман пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд
Илёс-пайғамбарро назди шумо мефиристам; ва ӯ дили падаронро ба сӯи фарзандон ва
дили фарзандонро ба сӯи падаронашон хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро ба
лаънат бизанам. Малоқӣ 4:5, 6.

Шаҳодати Уззиё ва Птолемей дар ояти ёздаҳуми Дониёл ёздаҳ бо ҳам мувофиқат мекунанд, ва Уззиё пас аз исён ва маҳави худ ёздаҳ сол зиндагӣ кард; ҳол он ки Птолемей дар маҷмӯъ ҳабдаҳ сол ҳукмронӣ намуд, ки ҳамон шумораи солҳост, ки миёни ҷангҳои ояти ёздаҳ ва ояти понздаҳ қарор дорад. Нубуввати 250-сола, ки дар соли 457 то м. оғоз ёфт, дар соли 207 то м. дар миёни он ду ҷанг ба анҷом расид; даҳ сол пас аз Рафия ва ҳафт сол пеш аз Паниум.

Хукмронии Птолемейи IV дар соли 221 то м. оғоз ёфт, ва ӯ дар соли 204 то м. вафот кард; бинобар ин, ҳабаҳ соли Птолемей ҳамон хат нест, ки ҳабаҳ соли аз Рафия то Паниумро дарбар мегирад. Ва низ онҳо ҳамон ҳабаҳ соли нестанд, ки бо анҷоми нубуввати 250-сола, ки бо Нерон дар соли 64 оғоз ёфта, дар соли 313 ба анҷом мерасад, намояндагӣ мешаванд. Аз соли 313 то қонуни аввали якшанбе дар соли 321 ҳашт сол аст, ва нӯҳ сол баъд, дар соли 330, Константин подшоҳиро ба шарқ ва ғарб тақсим кард.

Дар ояндаи бисёр наздик Путин ва Русия Украинаро мағлуб хоҳанд кард ва осори қадамҳои Птолемей ва Ёзӣ дар таърихе, ки ояти дувоздахум намояндагӣ мекунад, ба тақрор оғоз хоҳанд ёфт. Ду шоҳиди Китоби Муқаддас бӯҳрони ниҳонии Путинро дар як бӯҳрони калосо ва давлат қарор медиҳанд. Исёни онҳо дар маъбади Ерусалим зоҳир гардид; бинобар ин, маъбад ва дини Ёзӣ ҳамчун нуқтаи истиноди нубуввати муайян карда мешаванд.

Зеленский, ки маънояш «сабз» аст, лӯхтаки бюрократҳои глобалистии Иттиҳоди Аврупо ва Созмони Милали Муттаҳид мебошад, ки барномаи глобалистии онҳо ба таври муносиб тавассути ҳаракати сиёсии сабз, ки ба модар-замин сачда мекунад, ифода меёбад. Муносиб аст, ки Зеленский хунарепа буд, зеро ӯ ошкоро намояндаи қудратҳои дигар аст, ва маънии номи ӯ — «сабз» — фалсафаи сиёсиро муайян месозад, ки ҳаракатҳои ӯро бар сафҳои шоҳмоти таърихи башар роҳнамоӣ мекунад. Барои Зеленский мат хеле наздик аст.

Дар ин таърихи охирин исёни Ёзӣ ва Птолемей бори дигар тақрор хоҳад шуд, аммо Птолемей (Путин) чор сол пеш аз ҷанги Паний вафот кард, ва ҳокими охириини подшоҳӣ ҷанубро кӯдаки панҷсолае намояндагӣ мекунад, ки тахти идораи як силсила васиёни фосик ва бекафоят қарор дорад.

Птолемейи V ҳангоми ба тахт нишастанаш дар соли 204 то милод (пас аз марги асроромези падараш) ҳамагӣ тақрибан 5–6 сола буд, ва подшоҳии Птолемиён дар давраи ҳукмронии ӯ бар асари як силсила ниёбатҳои ноқобил ё фосид фалаҷ гардида буд. Ниёбати ибтидоӣ аз солҳои 204–202 то милод идома кард, пас аз он ки марги Птолемейи IV пинҳон дошта шуд ва модараш Арсинояи III ба қатл расонда шуд. Маҳбубони дарбор — Сосибий, ки вазири дерина дар аҳди Птолемейи IV буд, ва Агафокл, бародари Агафоклея, маъшуқаи Птолемейи IV, — худро ноибон эълон карданд. Онҳо васиятеро сохтакорӣ карданд ё пешниҳод намуданд, ки тибқи он ҳуди онҳо васиёни подшоҳ таъйин шуда буданд, подшоҳи ҷавонро тахти парастории Агафоклея ва хонаводаи ӯ қарор доданд ва рақибони эҳтимолиро аз миён бардоштанд. Сосибий қисми зиёди идораи ибтидоиро ба уҳда дошт.

Тақрибан соли 202 то милод як тағйироте рух дод, вақте ки Агафокл ба васии ҳокими асосӣ табдил ёфт, аммо ба сабаби айшу ишрати фосикона ва бадидорақунӣ ба таври густурда мавриди нафрат қарор дошт. Дар Искандария шӯриши мардумӣ ба қатли ваҳшиёнаи ӯ аз ҷониби издиҳом анҷомид, дар ҳоле ки подшоҳи наврас ба таври зоҳирӣ онро тасдиқ мекард. Васиҳои ҳокими баъдӣ Тлеполемус, ҳокими Пелусиум, ва сипас Аристоменес буданд. То замони ҷанги Паниум дар соли 200 то милод, подшоҳӣ тахти ҳамин силсилаи пайдарпайи васиҳои ҳоким ва мушовирони дарбор қарор дошт.

Дар ҷанги Паниум қўшунҳои Птоломейро дар майдони ҷанг худи Птоломей V не, балки сарлашкар Скопаси Этолиявӣ, ки фармондеҳи муздор ва аз ҷониби ҳокимияти ниёбатӣ таъйиншуда буд, роҳбарӣ мекард. Подшоҳи ҷавон ҳеҷ гуна назорати воқеӣ надошт — қарорҳо, стратегияҳои ҳарбӣ ва заъфи умумии подшоҳӣ аз фалаҷи ҳокимони ниёбатӣ, ошӯбҳои дохилӣ (монанди қиёмҳои мисриёни бумӣ) ва дасисаҳои дарборӣ сар мезаданд. Ин бесуботӣ ба Антиохуси III Кабир имкон дод, ки Скопасро дар Паниум ба таври қатъӣ мағлуб карда, Кӯла-Сурияро, аз ҷумла Яҳудияро, ба таври доимӣ аз зерин назорати Птоломейён берун оварад.

Таърихшиносон эҳтимолияти онро баррасӣ мекунанд, ки марги Птоломей IV бар асари заҳролудкунӣ рӯй дода бошад; ин ҳамчунин ҷузъе аз таҳминҳои таърихист, ки ба Владимир Ленин, Иосиф Сталин, ҳамчунин ба маликаи ҷануб, Клеопатра, нисбат дода мешавад. Путин дар ҷанги Украина пирӯз мегардад, вале сипас ҳалокати ӯ бо хоҳиши ӯ барои ҷорӣ сохтани муносибати назораткунандае оғоз меёбад, ки Иттиҳоди Шӯравӣ пештар бо калисои Украина дошт ва барҳам хӯрдани он дар соли 1989 рамзи пирӯзии подшоҳи шимол бар подшоҳи ҷануб буд.

Украина гаҳвораи православии славянии шарқӣ мебошад. Таъмиди Владимир Кабир соли 988 дар Киев ба амал омад. Баъдтар, пас аз суқути Константинопол, Маскав унвони «Рими сеюм»-ро ба худ нисбат дод ва худро вориси қонунии ҳамаи сарзаминҳои рус, аз ҷумла Украинаро ҳамчун «худуди канонӣ» худ, инчунин ниғаҳбони рӯҳонии онҳо муаррифӣ кард.

Патриархияи Москва ҳамеша Украинаро аз нигоҳи рӯҳонӣ аз Русия ҷудонашаванда дониста, бо шиори «Як халқ, як имон» менигарист, ки ин ибораро худи Путин низ борҳо такрор кардааст. Украина, бахусус аз соли 2014/2022 ба ин сӯ, назорати Маскавро ҳарчи бештар на ҳамчун модарии ҳақиқии рӯҳонӣ, балки ҳамчун ҳуқмронии мустамликавӣ ва императорӣ арзёбӣ мекунад. То моҳи феврари соли 2026, ду сохтори рақобаткунандаи православӣ вучуд доранд. Яке аз онҳо Калисои Православии Украина аст, ки аз соли 2019 аз Патриархия Умумиҷаҳонӣ Бартоломейи Константинопол мустақил мебошад. Дар Киев Калисои Православии Украина ҳамчун калисои воқеан миллӣ дониста мешавад.

Хонанда хушёр бошад: Калисои Православии Украина калисое дигар аст аз Калисои Православии Украинагӣ. Калисои Православии Украинагӣ бо калисои православии Русия вобаста аст, ва ба ин сабаб Зеленский ба он ҳамла оварда истодааст. Ватикан ба ҳамлаҳои Зеленский, ки аллакай оғоз ёфтаанд, муҳолифат мекунад, аммо исёни Путин дар ояти дувоздаҳум пас аз пирӯзии ӯ дар Раффия меояд ва ҳанӯз дар оянда аст.

Калисои Православии Украина таърихан бо сохтори Москва пайванд дошт. Дар пайомади ҳамлаи соли 2022, Калисои Православии Украина дар моҳи майи соли 2022 истиқлолияти комил эълон кард, аммо тафтишоти давлатии Украина (DESS) борҳо исрор варзидаанд, ки он аз ҷиҳати канонӣ ва ҳуқуқӣ ҳамоно бо Москва вобаста мемонад. Украина дар моҳи августи соли 2024 қонуне қабул кард (бо имзои Зеленский), ки ҳар гуна сохтори диниро, ки бо Калисои Православии Рус («давлати таҷовузгар») алоқаманд аст, манъ мекунад. Ба

Калисои Православию Украина амр шудааст, ки иртиботи худро комилан қатъ намояд, вагарна бо барҳамдиҳии Метрополияи Киеви он бо қарори суд рӯ ба рӯ хоҳад шуд. То охири соли 2025 ва оғози соли 2026, рейдҳои идомадор, интиқоли приходҳо ба Калисои Православию Украина (зиёда аз 1,300 адад аз соли 2022), парвандаҳои судӣ ва ҳушдорҳои қоршиносони СММ дар бораи нигарониҳои марбут ба озодии дин нисбат ба Калисои Православию Украина идома доранд.

Ватикан ба таври оммавӣ ба ҳар гуна барҳамдиҳии маҷбурии Калисои Православию Украина муҳолифат кардааст. Русия ва Путин инро ҳамчун таъқиби ошқори Православию канонӣ ба қалам медиҳанд ва ҳимояи «калисоҳои православию русӣ»-ро дар ҳар гуна музокироти сулҳ ҳамчун як талаби ошқоро матраҳ кардаанд. Таблиғоти русӣ пайваста Калисои Православию Украина ва ҳамлаҳои давлати Украинаро бар зидди он ба «нозизм» иртибот медиҳад ва онро ҷузъе аз тавҷеҳи онҳо барои «денезитсия» мешуморад.

Путин бепарвоёна «ба маъбад дохил хоҳад шуд» ва бар тамоми православию украиниён ҳокимияти комили рӯҳониро талаб хоҳад кард, то тамоми сохтори калисои Украинаро дубора таҳти итоати Маскав дарорад ва эътирофи худро ҳамчун сардори қонунии рӯҳонии ҷаҳони православию русӣ тақозо намояд.

Ин айнан ҳамон мувозист бо он аст, ки Птолемей ба Қудс-ул-ақдос даромад, дар ҳоле ки Узиё Зеленский мебошад, ки мехоҳад бухур бисӯзонад. Шӯриши Птолемей дар Қудс-ул-ақдос буд ва шӯриши Узиё дар ҷои муқаддас. Подшоҳи ҷануб, ки аз пирӯзии «сарҳадӣ» сармаст гаштааст, қудрати васитавии нозизмро ба поён мерасонад ва сипас аз ҳад гузашта, ба ҷойе қадам мениҳад, ки танҳо ба қаламрави дин тааллуқ дорад. Он гоҳ як фурутансозии ногаҳонӣ ва илоҳии тадбиромез фаро хоҳад расид, ва Путин аз сахна нопадид хоҳад шуд (чунон ки Птолемейи IV дар соли 204 то милод мурд). Пас аз халаи қудратии як «марҳилаи ворисони заиф», подшоҳи шимол бо қувваи бештар бозмегардад ва дар ҷанги муосири Паниум дар ояти 15 пирӯз мешавад.

Ҳабдаҳ

Ҳабдаҳ сол се маротиба дар таърих рух медиҳад, дар ҷое ки ҷангҳои Рафия ва Паниум бо ҳам, қаторе бар қатор, муттаҳид мегарданд. Он ҳабдаҳ сол аз фармони Милан, ки дар он тахтҳои шарқӣ ва ғарбии империя ба воситаи издивоҷ ба ҳам оварда шуданд, то он даме ки салтанат дар соли 330 тақсим шуда, талоқ дода шуд. Ҳабдаҳ соли оғоз ва анҷом нишонаҳои роҳи ду давраи дигари пайвастаи нубувватӣ мебошанд. Аз Нерон дар соли 64 оғоз намуда, давраи таъқибе муайян мегардад, ки дар таърихи Константино Бузург ба анҷом расид. Гузариш аз давраи таъқиби Нерон ба созише, ки Константин онро намояндагӣ мекунад, гузаришро аз калисои Смирно ба калисои Пергамос муайян месозад. Соли 313 ва фармони Милан анҷоми калисои Смирноро муайян мекунад, ва анҷоми давраи ҳабдаҳсола соли 330 аст, ки ин иҷрошавии пешгӯии сесаду шастсолаи Дониёл 11:24 буд.

Ӯ ба озоиштагӣ ҳатто ба фаровонтарин ҷойҳои вилоят дохил хоҳад шуд; ва он чиро ба амал хоҳад овард, ки на падаронаш карда буданд ва на падарони падаронаш; ва ғанимат, тороҷ ва сарватро миёни онҳо пароканда хоҳад кард; оре, ӯ тадбирҳои худро бар зидди

қалъаҳои мустаҳкам, вале то муддате, андеша хоҳад кард. Дониёл 11:24.

Ҳабдаҳ сол аз соли 313 ва фармони Милан бо иҷрои як нубувват оғоз ёфта, бо иҷрои нубуввати дигар ба анҷом мерасад. Иҷрои аввалини нубувват, ки ибтидори муайян мекунад, гузариширо аз калисои Смирно ба калисои Пергамос муайян месозад; ва нубуввате, ки анҷоми он ҳабдаҳ солро нишон медиҳад, тақсим шудани Румро ба Руми шарқӣ ва Руми ғарбӣ муайян мекунад. Ин ҳабдаҳ сол бо таърихи нубуввати муайян карда мешавад, на бо ягон эълומии мушаххаси ҳабдаҳсола. Алфои ҷудо шудани калисои дуум аз калисои сеюм бо тақсим шудани империя ба шарқ ва ғарб ҳангоми иҷрои нубуввати замони 360 сола мувофиқ омад. Ин ду нубувват як давраи ҳабдаҳсоларо барқарор месозанд, ва онҳо бояд, бар асоси шаҳодати ду ё се кас, ҳамачун як давраи қонунии нубуввати собит карда шаванд, агар ҳабдаҳ рамзи дурусти нубуввати бошад.

Он шохидон дар як давраи дигари 250-сола вучуд доранд, ки дар соли 457 то м. оғоз ёфт. Дар он сана пешгӯии 2,300-солаи Дониёл 8:14 оғоз гардид. Соли 457 то м. нуқтаи оғози пешгӯёна ва аломати муқарраршудаи пешгӯёна аст. Тамдид кардани 250 сол ба оянда шуморо ба соли 207 то м. мерасонад, ки он таърихи миёни ҷангҳои Рафия ва Паниум аст. Ҷангҳои Рафия ва Паниумро аз ҳам ҷудо кардан мумкин нест, зеро ҳар дуи онҳоро Антиохуси Бузург анҷом додааст. Аз ҷанги Рафия дар соли 217 то м. то ҷанги Паниум дар соли 200 то м. ҳабдаҳ сол аст. Пешгӯии 2,300-сола дар оғоз тағйири давраи тадбири илоҳиро муайян мекунад, вақте ки фармони сеюм соҳибхитиёрии миллии Яхудоро барқарор кард, ва сипас дар анҷом низ тағйири давраи тадбири илоҳӣ ба амал омад, ҳангоме ки Масеҳ аз Қудс ба Қудси Қудсҳо гузашт. Соли 207 то м. тағйири давраи ҳукмронии Миср бар Яхудияро ба давраи салтанати Селевкиён бар замини ҷалол ифода мекунад. Давраи ҳукмронии Селевкиён бар замини ҷалол исёни Маккабиёнро дар соли 167 то м. ба вучуд овард.

Давраи Нерон, ки 250 солро дар бар мегирад, бо таърихи Константино БУЗУРГ ба анҷом мерасад, ва 250 сола, ки миёни ду ҷанг ба поён мерасад, таърихи Антиохуси БУЗУРГ аст. Дар ҷанги Рафия, Птолемей IV Антиохуси Бузургро мағлуб кард, ва Птолемей ҳафтадаҳ сол подшоҳӣ кард. Ҳар ду давраи 250-сола як давраи мушаххаси ҳафтадаҳсоларо дар бар мегиранд. Ҳар ду бо таърихи ҳокиме ба анҷом мерасанд, ки бо номи БУЗУРГ шинохта мешавад. Ҳар ду давраи 250-сола аз як аломати муқарраршудаи нубуввати оғоз меёбанд ва ҳар ду низ бо як аломати муқарраршудаи нубуввати ба анҷом мерасанд.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико 4 июли соли 1776 оғоз ёфт ва 250 сол баъд шуморо ба 4 июли соли 2026 мерасонад, ҳангоме ки Доналд Трамп, ки ҳамачун шахсе маъруф аст, ки дар пайи «бузург» гардондани Амрико мебошад, ин 250 солро ҷашн хоҳад гирифт. Соли 2026, монанди 250 сол аз 457 пеш аз милод, дар миёнаи таърихи ҷангҳои муосири Рафия ва Паниум, ки ҳамачун ҷанги Украина ва Ҷанги сеюми ҷаҳонӣ маъруфанд, ба анҷом мерасад. Подшоҳии подшоҳи ҷануб, давраи қонуни якуми якшанбе ва давраи аз ҷанги Рафия то Паниум се давраи ҳабдаҳсоларо фароҳам меоранд, ки ҳама бо як таърихи пешгӯйона пайванд доранд. Се давраи 250-сола ҳамагӣ дар як вақт дар ҳамон таърихҳои пешгӯйона ба ҳам мерасанд. Ин се давраи 250-сола се хатти ҳақиқати пешгӯйонаро барқарор мекунанд, ки бо таърихи вобаста ба Доналд Трамп алоқаманданд, ки ӯ ҳамачун ё Константино Бузург, ё

Антиохи Бузург муаррифӣ шудааст.

Се хатти 250-сола се тасвири мухталиф, вале якдигарро такмилдиҳандаи айёми охирро фароҳам меоранд. Хатти Нерон таърихи ҳабдаҳсолаи мусолиҳаро муайян месозад, ки ба таври комил дар бораи хусусиятҳои нубуввати ташаккули сурати ҳайвон сухан мегӯяд.

«Худованд ба ман равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон барпо хоҳад шуд; зеро он озмоиши бузург барои халқи Худо хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. Мавқеи шумо чунон омехтаи ноқисӣ ва зиддиятхост, ки танҳо андаке фирефта хоҳанд шуд. »

«Дар Ваҳйи 13 ин мавзӯ ба таври равшан пешниҳод шудааст; [Ваҳйи 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин санчишест, ки қавми Худо бояд онро пеш аз муҳр шуданашон аз сар гузаронанд. Ҳамаи онҳое ки садоқати худро ба Худо бо риоя кардани шарияти Ӯ ва бо саркашӣ аз қабул кардани шанбеи қалбакӣ исбот кардаанд, зеро парчами Худованд Худо Яхува қарор хоҳанд гирифт ва муҳри Худои зиндари хоҳанд пазируфт. Онҳое ки ҳақиқати осмониасро рад намуда, шанбеи якшанbero қабул мекунанд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Тасвири ҳайвон иттиҳоди калисо ва давлат аст, ки дар он калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад. Созишқории Константин, ки дар кӯшиши ба ҳам овардани бутпарастӣ бо масеҳият зоҳир шуд, намунаи классикии созишқории айёми охир аст.

«Дар ҳаракатҳое, ки ҳоло дар Иёлоти Муттаҳида ҷараён доранд, то барои муассисаҳо ва расму ойинҳои калисо пуштибонии давлатро таъмин намоянд, протестантҳо аз паи қадамҳои папистҳо мераванд. Беш аз ин, онҳо барои папагӣ дари боз мекунанд, то дар Амрикои протестантӣ он бартариатеро, ки дар Ҷаҳони Қадим аз даст додааст, боз ба даст оварад. Ва он чи ба ин ҳаракат аҳамияти бештар мебахшад, ин воқеият аст, ки ҳадафи асосии дар назар дошта ин иҷрой гардонидани риояи якшанбе мебошад — расме, ки аз Рум сарчашма гирифтааст ва он онро ҳамчун нишонаи ҳокимияти худ талаб мекунад. Ин рӯҳи папагӣ аст — рӯҳи мувофиқат ба урфу одатҳои дунёвӣ, эҳтиром ба суннатҳои инсонӣ болотар аз аҳкоми Худо, — ки ба калисоҳои протестантӣ сироят карда, онҳоро ба он мебарад, ки ҳамон кори боло бардоштани якшанbero анҷом диҳанд, ки папагӣ пеш аз онҳо анҷом дода буд. »

«Агар хонанда хоҳад бифаҳмад, ки дар муборизаи ба зудӣ фарорасида кадом василаҳо ба қор бурда хоҳанд шуд, пас бар ӯст, ки сабти воситаҳои пайгирӣ намояд, ки Рум дар асрҳои гузашта барои ҳамон ҳадаф ба қор бурда буд. Агар ӯ хоҳад донист, ки папистҳо ва протестантҳо, чун муттаҳид шаванд, бо онҳое ки ақидаҳои онҳоро рад мекунанд чӣ гуна рафтор хоҳанд кард, бигзор рӯҳияро бушинад, ки Рум нисбат ба рӯзи шанбе ва ҳомиёни он зоҳир намудааст.

«Фармонҳои шоҳона, шӯроҳои умумӣ ва қоидаҳои калисой, ки бо қудрати дунявӣ дастгирӣ меёфтанд, он қадамҳое буданд, ки тавассути онҳо иди бутпарастӣ ба мақоми иззат дар ҷаҳони масеҳӣ расид. Аввалин тадбири оммавӣ барои маҷбур сохтани риояи

рӯзи якшанбе қонуне буд, ки аз ҷониби Константин қабул гардид. (A.D. 321) Ин фармон аз сокинони шаҳр талаб мекард, ки дар “рӯзи мӯхтарамии офтоб” истироҳат кунанд, аммо ба аҳли деҳот иҷозат меод, ки ба корҳои кишоварзии худ идома диҳанд. Гарчанде ки он, дар асл, қонуни бутпарастона буд, пас аз он ки император ба таври зоҳирӣ масеҳиятро пазируфт, ин қонун аз ҷониби ӯ мавриди иҷро қарор дода шуд». The Great Controversy, 574.

Пешравии созише, ки ба қонуни якшанбе овард ва боз ҳам овардан хоҳад гирифт, бо давраи ҳабадҳосаи аз 313 то 330 тасвир ёфтааст, ки дар он қонуни аввалини якшанбегии соли 321 нуқтаи миёнаи таърих аст. Дар оғоз издивоҷи шарқ ва ғарб буд, ва дар анҷом талоқи шарқ ва ғарб. Қонуни аввалини якшанбе нишонаи миёнаест, ки исёро намоёндагӣ мекунад, ҳамон гуна ки ҳарфи сздаҳуми алифбои ибронӣ, вақте ки пеш аз он ҳарфи аввал ва баъд аз он ҳарфи бисту дуюм ва охири алифбо меояд, калимаи ибрии «ҳақиқат»-ро ташкил медиҳад. Издивоҷ дар оғоз ва талоқ дар анҷом ҳарфи алфавит дар мувофиқат бо ҳарфи омега муайян мекунад. Давраи 250-солае, ки бо Нерӯн оғоз ёфт, муҳри Масеҳро дорад, ва он дар бораи мавзӯи ҳақиқати ҳозира дар рӯзҳои охири суҳан меғӯяд.

Давраи 250-солае, ки аз соли 457 то милод оғоз меёбад, ҳунари давлатдориро, ки Антиохуси Кабир намоёндагӣ мекунад, таъкид менамояд, зеро ӯ дар доираи давраи ҳабадҳоса аз Рафия то Паниум қарор дорад. Мо онро ҳамчун ҳунари давлатдорӣ мефаҳмем, зеро дар соли 457 то милод пешгӯии 2,300-сола низ оғоз ёфт. Он 2,300 сол хатти дохилии пешгӯист, ки дар бораи кори наҷоти Худо суҳан меғӯяд, ки бо рамзи ҳунари калисои мубоҳбат мекунад. Бар хилофи давраи 250-солае, ки бо Нерӯн оғоз ёфт, даврае, ки дар соли 457 то милод оғоз меёбад, ба нақши сиёсии охири президентии Амрико муроҷиат мекунад, ки мекушад Амрико ва сипас ҷаҳонро бузург гардонад, дар ҳоле ки вай мафҳуми ғалати католикии як асри тиллоии ҳазор соли сулҳро тарғиб мекунад.

250 соли Иёлотии Муттаҳида, ки ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сздаҳ аст, анҷоми подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддасро муайян мекунад, ки дар ҳама ҷое поён меёбад, ки оғоз ёфта буд, яъне дар миёни ҷанг. Ғолибони таърих сабти таърихеро, ки ҳифз мешавад, муайян менамоянд. Демократҳои глобалист, ки аждаҳо ба онҳо қувват мебахшад, бетартибии кунуниро ҳамчун инқилоб мебинанд, ва ҷумҳурихоҳоне, ки ҳамаашон суҳананду ҳеҷ амале надоранд, ин таърихи кунуниро ҳамчун ҷанги шаҳрвандӣ мебинанд. Демократҳо намоёндагони аждаҳои пешгӯии Китоби Муқаддас мебошанд, ва ҷумҳурихоҳон ҳамчун протестантҳои муртад муаррифӣ шудаанд, ё ба ибораи Юҳанно дар Ваҳӣ боби шонздаҳ, онҳо пайғамбари козиб мебошанд. Иёлотии Муттаҳида бо ҷанги инқилоб оғоз ёфт ва бо ҷанги инқилоб ба поён мерасад. Ҳизби ҷумҳурихоҳ бо ҷанги шаҳрвандӣ оғоз ёфт ва бо ҷанги шаҳрвандӣ ба поён мерасад. Ҷумҳурихоҳон он ҷанги шаҳрвандиро мебинанд, ки демократҳо онро инқилоб меноманд.

Трамп, ҳамчун охири президентии ҷумҳурихоҳ, сифатҳои нубуввати нахустин президентии ҷумҳурихоҳро дорост, ки дар таърихи зоҳирии Ҷанги шаҳрвандӣ зухур намуд. Ҷанги шаҳрвандии зоҳирии Линколн ҳамчунин таърихи ботинии пешгӯии Ишаё, боби ҳафт, ояти ҳашт буд, ки дар соли 1863 — ҳама ҷое ки Эломиаи Озодсозӣ содир гардид — ба анҷом

расид. Тафовут миёни ин ду ҳизб як усули аслӣ ва бунёдии нубувватист. Он аз Қобил ва Ҳобил оғоз ёфт, ки дар замони Масеҳ дар шахси саддуқеён ва фарисеён, ду табақаи Қобил, ки мебоист як Ҳобилро ба қатл расонанд, намояндагӣ мешуданд.

Фарисеён ва саддуқеён онҳоро намояндагӣ мекунанд, ки ба маслӯб кардани Масеҳи худ розӣ шуданд — бо сабабҳои гуногун, аммо ҳамонро бо мувофиқат. Фарисеён даъво мекарданд, ки шариатро ҳифз менамоянд, аммо чунин намекарданд, чунон ки бо ҷумҳурихоҳон аст. Фарисеён даъво мекарданд, ки шариати аслии илоҳиро ҳифз менамоянд, аммо шариатро аз тариқи мантиқи худӣ ғаразнокӣ худ тафсир мекарданд. Шариати аслӣ барои фарисеён ҳамон Конститутсия барои ҷумҳурихоҳон аст — ҳамон Конститутсияе, ки даъво доранд аз он ҷонибдорӣ мекунанд, аммо намекунанд. Саддуқеён қудрати Худоро рад мекарданд, ва гарчанде фирқае хурдтар аз фарисеён буданд, дар замони Масеҳ манзараи динӣ ва сиёсии Яҳудияро таҳти назорати худ доштанд. Демократҳо аз ҷумҳурихоҳон фирқае хурдтаранд, он қадар хурд, ки барои дар қудрат мондан маҷбуранд тақаллуб кунанд, аммо дар қудрат мемонанд, зеро муҳолифони онҳо, ки даъво мекунанд аз адолати баробар барои ҳама ҳимоят менамоянд, барои татбиқи принципҳои шариате, ки даъво мекунанд аз он ҳифз мекунанд, ҳеҷ коре намекунанд.

Дар зери офтоб ҳеҷ чизӣ навест, ва ду ҳизби сиёсии Иёлоти Муттаҳида ҳамон қадар ҷузъӣ манзараи нубуввати мебошанд, ки фарисеён ва саддуқеён буданд. Албатта, дар ин ҳатти нубуввати монандиҳои бисёри дигар низ ҳастанд, аммо танҳо вақте ки шумо муносибати нубуввати он ду қудрати нопокро мебинед, ки гарчанде рақибанд, бар зидди муқаддасият муттаҳид мешаванд, он гоҳ Птолемей ва Узиёро дар нури дуруст мебинед. Ҳар ду подшоҳи ҷанубӣ қўшиш карданд дар ҳамон як маъбад қурбонӣ оваранд, аммо Птолемей, ки аз Миср аст, намояндаи қудрати аждаҳост — демократҳо. Узиё, ҳамчун подшоҳи Яҳудо, пешвои замини пурчалол аст, ки протестантизми муртад, ё пайғамбари козиб — ҷумҳурихоҳон мебошад.

Муносибати аждаҳо ва пайғамбари козиб ба таври классикӣ дар кўҳи Кармил таҷассум ёфтааст. Дар он кўҳ Аҳъоб аждаҳоро намояндагӣ мекард ва пайғамбарони Баал ва Аштўрот, ки ба Изобал тааллуқ доштанд, пайғамбарони козиберо намояндагӣ мекарданд, ки бар зидди Илос истода буданд. Ваҳшиё, ки Изобал аст, ҳанўз дар паси саҳнаҳо дар Сомария буд. Аждаҳое, ки бо пайғамбари козиб муттаҳид шуда буд, ҳамчунин тавассути муттаҳидшавии Руми бутпараст ва яҳудеён дар назди салиб намояндагӣ гардида буд, чунон ки муттаҳидшавии демократҳо ва ҷумҳурихоҳон назди қонуни якшанбе низ хоҳад буд. Унсурҳои як қудрати муттаҳид тавассути демократҳо ва ҷумҳурихоҳон дар дохили шоҳи ҷумҳурихоҳи ваҳшии замин намояндагӣ мешаванд. Он ду қудрати сиёсии нопок тавассути Қобил намояндагӣ мешаванд, ва хати Обил низ дорои як тақсими дугона мебошад.

Хати Ҳобил, ки нисбат ба хати зоҳирии Қобил хати ботинӣ мебошад, ва бо ду гурӯҳи бокирагон муаррифӣ мегардад. Пешрафти шоҳи протестантии ҳайвони заминӣ, ки Иёлоти Муттаҳида аст, бо як силсила поксозиҳои динӣ тасвир мешавад, ки аз калисои Сардис дар соли 1798 оғоз мегардад, вақте ки Иёлоти Муттаҳида подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас гардид. Сардис калисое буд, ки нома дошт ва даъво мекард, ки зинда аст, аммо

мурда буд. То соли 1798 фирқаҳои протестантӣ, ки аз калисои папагӣ чудо шуда буданд, аллакай ба Рум бозмегаштанд. Масеҳиён бори аввал дар Антиёхия масеҳӣ номида шуданд.

«Маҳз дар Антиохия шогирдон бори аввал масеҳиён номида шуданд. Ин ном ба онҳо дода шуд, зеро Масеҳ мавзӯи асосии мавъиза, таълим ва суҳанронии онҳо буд. Онҳо пайваста воқеаҳои, ки дар айёми хизмати заминии Ӯ рӯй дода буданд, бозгӯ мекарданд, вақте ки шогирдонаш аз ҳузури шахсии Ӯ баракат ёфта буданд. Онҳо бе ҳастагӣ бар таълимоти Ӯ ва мӯъҷизаҳои шифобахши Ӯ тааммул мекарданд. Бо лабони ларзон ва чашмони ашколуд онҳо аз азоби Ӯ дар боғ, аз хиёнат, муҳокима ва қатли Ӯ, аз сабру таҳаммул ва фурутанӣ, ки бо онҳо таҳқир ва шиканчаеро, ки душманонаш бар Ӯ раво доштанд, таҳаммул намуд, ва аз ҳамдардии илоҳӣ, ки бо он барои таъқибкунандагони Худ дуо гуфт, суҳан меронданд. Қиёми Ӯ ва суъуди Ӯ, ва кори Ӯ дар осмон ҳамчун Шафоаткунанда барои инсонии сукуткарда, мавзӯҳои буданд, ки онҳо бо шодӣ бар онҳо таваққуф мекарданд. Бамаврид буд, ки бутпарастон онҳоро масеҳиён бихонанд, зеро онҳо Масеҳро мавъиза мекарданд ва дуоҳои худро ба Худо ба воситаи Ӯ мерасониданд.»

«Ин Худо буд, ки ба онҳо номи масеҳиро ато кард. Ин номи шоҳона аст, ки ба ҳамаи онҳое дода шудааст, ки худро ба Масеҳ мепайванданд. Маҳз дар бораи ҳамин ном буд, ки Яқуб баъдтар навишт: “Оё сарватдорон ба шумо зулм намеkunанд ва шуморо ба пеши курсиҳои доварӣ намекашанд? Оё онҳо он номи неқӯеро, ки ба он хонда шудаед, куфр намегӯянд?” Яқуб 2:6, 7. Ва Петрус эълон дошт: “Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ азоб кашад, набояд шарм кунад; балки бояд Худоро аз ин ҷиҳат ҷалол диҳад.” “Агар шуморо барои номи Масеҳ маломат кунанд, хушо ба ҳоли шумо; зеро Рӯҳи ҷалол ва Рӯҳи Худо бар шумо ором мегирад.” 1 Петрус 4:16, 14.» Аъмоли ҳаввориён, 157.

Калисои Эфсӯс номи масеҳӣ гирифт, ки ба калисои таъқибшудаи Смирно оварда расонд; пас аз он дар таърихи Пергамус калисои мусолиха ба миён омад. Вақте ки папагӣ бар тахт нишаст, ҷудоие воқеъ гардид, ки калисои ҳақиқии Худоро ҳамчун калисои дар биёбон буда муайян кард. Калисои Рум Тиёттира буд. Дар поёни биёбони як ҳазору дусаду шастсола, калисои протестантизм бархост, ва аз он нуқта ба баъд шоҳи протестантӣ ба воситаи силсилаи илоҳии озмоишҳо ва поксозӣҳо муаррифӣ мешавад.

Протестантизм замоне оғоз ёфт, ки Мартин Лютер дар соли 1517 «95» тезиси худро бар дар овеҳт, ва «23» сол баъд, дар соли 1540, ордени иезуитӣ оғоз гардид. Дар соли 2013 пешниҳодоти 95-ум ва ниҳии Ҷадвалҳои Ҳабаккук бар дар меҳкӯб карда шуд, ва 13 март соли 2013 аввалин папаи иезуитӣ ба маросими расмӣ шуруъ кард. Мартин Лютер дар айни ҳамон таърих аз ҷониби папа Лев такфир карда шуд. Худ қазоват кунед...

Дар соли 1798 калисои Сардис даъво мекард, ки номи «Протестант»-ро нигоҳ медорад, аммо бо бозгашт ба Рум онҳо аллакай дар риояи номи худ ноком шуда буданд. Вақте ки адвентизми миллерӣ дар соли 1844 машғали протестантизмро ба даст гирифт, онҳо мазаммате бар зидди Ёробиюм, нахустин подшоҳи Исроил, ифода менамуданд, қавме ки хешовандони хунии сибте дар Яхудо буданд, ки Худо маъбади Худро дар он ҷо қарор дода буд. Ёробиюм қалбакӣеро барпо намуд, ки бар пояи дине асос ёфта буд, ки ғуломии пешини қавми ўро намояндагӣ мекард. Ӯ исёни бунёдии Ҳорунро, ки сурате аз ҳайвонро бо тамоми

аҳамияти нубуввати вобаста ба он дoston барпо карда буд, тақрор намуд. Аммо дар маросими тақдиси он, адвентизми миллерӣ сарпечии ӯро аз идома додани равона сохтани ибодати ҳақиқӣ ба муқаддасгоҳе, ки Худо дар он сокин аст, мазаммат намуд. Ёробӯом меҳост, ки маркази ибодат дар Байт-Ил ва Дон бошад, ки онҳо намояндаи касоне аз Сардис дар соли 1844 буданд, ки аз пайравӣ кардани Масеҳ ба Қудси аъзам сарпечӣ карданд.

Адвентизми миллерӣ интиҳоб кард, ки ба дини Рум бозгардад, ва ҳамон далелҳои айнан таълимотии касонеро ба даст гирифт, ки тоза ба воситаи рад кардани паёми Миллер ҳамчун анбиёи козиб фош гардида буданд; то онҳоро ҳамчун устодони илоҳиётии худ барои сафед кардани радди паёми нубуввати «ҳафт замон» ба қор барад. Адвентизми миллерӣ, чунон ки он наби нофармон, ба ҷои пайравӣ аз роҳнамоии Худо, роҳи худро интиҳоб кард. Роҳе, ки аҳмақон дар ҳамаи имтиҳонҳо ва поксозӣҳои бокирағони доно ва аҳмақ аз замони Ислоҳоти протестантӣ ба ин сӯ дар таърихи нубувватӣ интиҳоб мекунанд, ҳамон роҳест, ки ба парастии замин бозмегардад, ки аз он наҷот дода шуда буд, ва чунон ки меғӯянд, «ҳамаи роҳҳо ба Рум мебаранд». Ҳамаи роҳҳо, ба ҷуз роҳҳои кӯҳани Ирмиё.

Ислоҳоти протестантӣ бо бозгашти Мусо ба Миср намуна оварда шуда буд, то ки қавми Худоро ба Замини Мавҷуд роҳнамоӣ намояд. Пас аз он ки онҳо аз замини асорат берун омаданд, Худо қасд дошт, ки ба қавми баргузидаи Худ Шариати Худро ато намояд. Дар ҳатти Мусо ва Ислоҳоти протестантӣ исён фавран баъд аз раҳой зоҳир гардид. Худо Сардисро, қавме ки даъво доштанд номи зинда доранд, вале то замони паёми Вилиям Миллер мурда буданд, имтиҳон кард. Дар соли 1844 ду поксозӣ ба амал омад: аввал поксозии калисои Сардис, ки даъво доштанд протестант ҳастанд, аммо мурда буданашон исбот шуд; ва сипас дар ҳамон сол миллериён низ пок карда шуданд, дар иҷрои масали даҳ бокира.

Демократҳо ва ҷумҳурихоҳон ду табақаи сиёсиро ифода мекунанд, ки якҷоя шоҳи ҷумҳуриявиро бар ҳайвони заминии Ваҳй боби сиздах ташкил медиҳанд. Бокираҳои доно ва нодон ду табақаи диниро ифода мекунанд, ки якҷоя шоҳи протестантиро бар ҳайвони заминӣ ташкил медиҳанд. Бокираҳои доно номи аввалеро, ки дар Антиёҳия дода шуд, доранд. Бокираҳои доно масеҳиён мебошанд, вале онҳо ҳамчунин Филадельфиёнанд, ки ваъдаи гирифтани номро доранд.

Ҳар кӣ ғолиб ояд, ӯро сутуне дар маъбади Худои худ хоҳам сохт, ва ӯ дигар ҳаргиз берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои худро, ва номи шаҳри Худои худро, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои ман нозил мешавад, хоҳам навишт; ва бар ӯ номи нави худро хоҳам навишт. Ваҳй 3:12.

Бори аввале ки Худо қавми Худро масеҳӣ номид, дар Антиёҳия буд; ва таърихе ки дар он ҳаракати Лоудикиягии саду чилу чор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии саду чилу чор ҳазор табдил меёбад, ҳамчунин таърихи Антиёҳуси Бузург аст, ки шаҳри Антиёҳия ба номи ӯ номгузорӣ шудааст ва ки дар поёни як давраи дусад панҷоҳсола миёни ҷангҳои Рафия ва Паниум намояндагӣ карда мешавад.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.